

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Ξενο-
τηρικόν φρ. χρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κώδικια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Ο
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Σουρνάρα, Ξενοκλήσια) και στο
βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάγου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΖΑΚΥΘΙΑΝΟΙ

πρέπει να πάνε να διώξουν με το ζώρι τον Βερύκιο που γυαλίζει παπούτσια, σε κεντρι-
κώτατο μέρος, από κάτω από τα γραφεία του
«Εμπρός». Όσο ζωντανά κι' αν ζουγραφίζη
τα χάλια μας ή εικόνα αυτή, να γυαλίξη από
κάτω παπούτσια ο Βερύκιος και να διευθύ-
νη από πάνω ο κ. Καλαποθάκης την εφημε-
ρίδα που υποστηρίζεται περισσότερο από το
Έλληνικό δημόσιο, — όσο και αν είναι διδα-
χτική και σπαραχτική ή εικόνα αυτή, αρκετά
βάσταξε ή έκθεσή της και καιρός να φύγη
από τη μέση.

Μας ντροπιάζει όλους μας που κρατάμε
σήμερα μια πέννα στο χέρι, και περισσότερο
τους Ζακυθιανούς, τους συμπατριώτες του
Βερύκιου, που δεν έχουν τη φιλοτιμία να πιά-

νε στους βουλευτές τους και να τους άπαι-
τήσουν, βάζοντας το μαχαιρι στο βιδελάσιο
σβέρκο τους, να δώσουν μια θέση και στον
Βερύκιο που να μπορέη δουλεύοντας να βγά-
ζη το ψωμί του, αφοῦ τόσοι και τόσοι το
βγάζουν χαράμι, κοπροσκυλιάζοντας.

Ο άνθρωπος, για να βγάξη το ψωμί του,
ταπεινώθηκε ίσα με κεί που δεν παίρνει άλλο.
Φτάνει πιά. Τι παραπάνω του ζητάτε να κά-
νη; Σας απόδειξε πως μ' όλα τα γερατειά
του δεν τρομάζει τη δουλειά και μ' όλη τη
φτώχεια του στάθηκε περήφανος κ' έγινε
λουστρός για να μην απλώση το χέρι, που
τόσα χρόνια τιμημένα βάσταξε τη πέννα, για
να διακονήση το ψωμί. Ντροπή σας, Ζακυ-
θιανοί! Ντροπή σας, να τον αφήνετε ακόμα
να σάς μουντζουρώνη τα μούτρα με τη βούρ-
στα του.

Βλέπετε, πως μόνο για τους Ζακυθιανούς
μιλάμε. Για τους δημοσιογράφους δε λέμε
τίποτα. Αυτοί δεν έχουν καμιά υποχρέωση.
Μπορούν το κάτω κάτω να μη τον αναγνωρί-
ζουν και για συνάδελφό τους, αφοῦ ο Βερύ-
κιος ήταν δημοσιογράφος της «μικρής κυκλο-
φορίας» κι' όχι της μεγάλης, σαν τον κ. Γιάν-
ναρο. Της μεγάλης κυκλοφορίας οι δημοσιο-
γράφοι δεν πεινάνε ποτέ και δεν αναγκάζον-
ται να γίνονται λουστροι για να βγάζουν το
ψωμί τους. Τι τους νοιάζει λοιπόν για τον
Βερύκιο;

Οι Ζακυθιανοί όμως πρέπει να το καλο-
συλλογιστούν αυτό, αφοῦ έβγαλε το νσί τους
ένα δημοσιογράφο τίμιο κι' αυτός κατάντησε
λουστρός.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

περιεργότατο δημοσίεψε ο κ. Σ. Μαρτζώκης στο
«Σκρίπ» της Δευτέρας. Το έπιγράφει «Ένα φιλικό
γράμμα του Μαρτζώκη προς τον Ψυχάρη» και μιλάει
μέσα τ' αυτό για πράγματα, που μ' όλη τη καλή θέ-
ληση που έχουμε, δεν κατορθώσαμε να νοιώσουμε τί θέ-
λει μ' αυτά να πη.

Ο κ. Μαρτζώκης τον συμβουλεύει να διαλέγη με
προσοχή τους φίλους του, να μη τους παίρνη από το
σωρό, γιατί τα πρόσωπα που διαλέξε σήμερα γι' αν-
τιπροσώπους του, «δεν ωφελούν, μα ζημιώνουν, τα-
πεινώνουν και δεν υψώνουν, πληθαίνουν τον αριθμόν
των έχθρων και λιγοστεύουν την αγάπη των φίλων».

Ποιητικά παραληρήματα, θα πητε. Το ίδιο λέ-
με και μεις. Λέμε ακόμα πως ο φίλτατος κ. Μαρ-
τζώκης φαντάστηκε σαν ποιητής που είναι, τον κ.

Ψυχάρη για υποψήφιο Βουλευτή ή Δήμαρχο που διο-
ρίζει αντιπροσώπους για να του μαζέψουν ψήφους και
να τον βγάλουν αέριο από τις κάλπες άσπροπρόσωπο.

Τέτοια κωμικά πράγματα μόνο ποιητής μπορεί να
τα φανταστή. Εμείς οι άλλοι που βλέπουμε τα πράμα-
τα πεζά κι' όπως είναι, ξέρομε πολύ καλά πως ο κ.
Ψυχάρης ούτε διόρισε καινούριους αντιπροσώπους του
ούτε έπαψε τους παλιούς, μα κοιτάζει τη δουλειά
του και προσέχει μόνο σ' εκείνους που δουλεύουν, κι'
όχι σε κείνους που θαρρούν πως αγωνίζονται για την
Ίδέα με το να του δίνουν συμβουλές.

Ο κ. Μαρτζώκης γράφει δημοφους στίχους, έχι
 όμως κι' δημοφα γράμματα, καθώς τάποδειξε με το
τελευταίο του. Γιατί δεν περιορίζεται στους στί-
χους του; Αφοῦ λέει πως αγωνίζεται κι' αυτός για
την Ίδέα — και κανένας ποτέ δεν το σκέφτηκε να
του πειράξη τον άγωνά του — γιατί δεν κάνει ό,τι
κόνομε όλοι μας, που λυόνομε πάνω στη δουλειά
χωρίς να ζητάμε γι' αυτό αξιώματα και παρτήματα;

Οι νέοι, που με τόση περιφρόνηση μιλάει γι' αυ-
τούς ο κ. Μαρτζώκης, δουλεύουν κοιτάζοντας μόνο
τη δουλειά, σαν κάθε τίμιο εργάτη που δουλεύει για
να σκαρώση κάτι, κι' όχι για να του πούνε μπράβο
και να τον χειροκροτήσουνε.

Γιατί να παραπονιέται ο κ. Μαρτζώκης; «Έχει
 όρεξη να δουλέψη;» «Ας έρθη μαζί μας. Με χαρά θα
τον δεχτούμε, μα και μ' έναν όρο άπαραράβατο: Να
δουλεύη και να μη παραπονιέται πως δεν τον ανα-
γνωρίζουν για καπετάνιο. Από κάτω από την Ίδέα
όλοι, μικροί μεγάλοι, ίσοι είμαστε και μονάχα έναν
αναγνωρίζομε για Κορυφή, τον Ψυχάρη, γιατί σ' αυ-
τόνε βλέπομε της Ίδέας την έναέρμωση».

Η ΒΟΥΛΗ

εργάζεται κι' αν μας πείσσετε τόπος, θα σάς απλώναμ'
έδώ βλη τη δουλειά της, την έθνική πάντα, να την δητε
και να την θαυμάσετε.

Μα που τόπος! Γι' αυτό και μεις παίρνομε τα κυ-
ριώτερα σημεία και σάς αφήνομε πιά απ' αυτά να νοιώ-
σετε και τ άλλα.

Λοιπόν στη συνεδρίαση της Δευτέρας — μια καθαρία
έθνική συνεδρίαση είταν κι' αυτή — τέσσερες βουλευτές, οι
κκ. Πρωτοπαπαδάκης, Σταίικος, Μπούμπουλης και Άση-
μακοπουλος, — χάλασαν τον κόσμο ποιός να πρωτομιλήση.

- Έγώ έχω το λόγο!
- Όχι έγώ!
- Έγώ έγράφτηκα πρώτος!
- Έγώ έγράφτηκα πριν άρχιση ακόμα ή συνεδρίαση!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Και σηκώθηκα και βγήκα στο
παράθυρο και σ' έκοίταζα που έφρευγες καθάλλα στο
άτι σου πέρα στο κάμπο.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Της πιάνει τα χέρια και
την παίρνει στην άγκαλιά του.) Το ήξερα πως
με συλλογίζουσαι. Το ξέρω πάντοτε... και το αι-
σθάνομαι όταν ο νους σου είναι κοντά μου... Κάποια
μαγική δύναμις είν' αυτή που μας συνδέει. Δεν εί-
μαι ποτέ μακριά σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Κ' εκεί μου ήρθε ο πόθος να
καθόμουν άπάνω στ' έζλογο κοντά σου, να σφιγ-
γώμαι στο στήθος σου και να πετώ μαζί σου...
σαν μέσ' σε τρικυμία.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ω τι παράξενη φαντασιοπλη-
ξία!.. Έτσι κ' οι ψυχές μας άγκαλιασμένες περνούν
κοντά στην άδεια ζωή των άλλων ανθρώπων χωρίς να
την άγγίζουν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Τον φιλεί. Παύσις.)

(Οι γυναίκες έξεμπέρεδισαν με τις γυρλάν-
τες. Η Μαριγώ κατεβσίνει από τη σκάλα. Τρεις απ'
αυτές φεύγουν από τη σάλα. Η Άνέζω σε μιάν άκρη του
δωματίου καταγίνε-ται με το καθάρισμα μερικων
μικροτεχνημάτων· μένει σχεδόν άπαρατήρητη.)

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Γέρνει το κεφάλι προς τα

πίσω.)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Τον ξαναφιλεί.)

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ξέρεις, Ίφιγένεια, που ήμουν
σήμερα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Στου δεσπότη... φαντάζομαι!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ημουν... στη μητέρα σου!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Σκιρτά από το κάθισμά
της.) Στη μητέρα μου;... Σέ;

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Δεν το ήξερε διόλου πως σήμερα
γίνεται ο γάμος μας! Γιατί δεν την είδοποίησες;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Σωπαίνει — κοιτάζει σκε-
πτική εμπρός της. Έπειτα αϊφνιδίως.) Θα 'ρθη
στο γάμο;

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Έγινε έξω φρενών... έκανε σαν
μανιακή άμα άκουσε πως γίνεται σήμερα ο γάμος
μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Άχ! είναι τόσα χρόνια τώρα
που δεν πήγα στη μητέρα μου!.. Η Παναγιά ή
Παρθένα άς μου το συχωρέση!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Έκλαιε κ' έφώναζε... κ' έλεγε πως
είναι άμαρτία έμεις που άνατραφήκαμε μαζί, σαν
άδέρφια, να πάρη τώρα ο ένας τον άλλον... είν' άμαρ-
τία, έλεγε...

ΙΦΙΓΕΝ.—Πριν φύγης από 'δώ, ήμουν παιδί
άκόμα, ένα παιδί που το περιφρονούσες! —Κ' έπειτα

έφυγες μακριά στην ξενιτιά... Κι όταν ξαναγύ-
ρισει... το θυμάσαι, Σωτήρη;

ΣΩΤΗΡ.—Σε βρήκα σα ρόδο άνοιγμένο! Άπό
τότε κάτι μείνεται μέσα μου, σαν τη φωτιά στην
άνεμοζάλη, κάτι που μοιάζει με τρέλλα. Μου φλο-
γίζεις έσύ όλες τις σκέψεις!..

ΙΦΙΓΕΝ.—Όλα αυτά τα είπε για να μας πει-
ράξη ή μητέρα μου.

ΣΩΤΗΡ.—Βέβαια!

ΙΦΙΓΕΝ.—Γιατί τόσα χρόνια τώρα δεν ξανα-
πήγα να τη 'δώ... Τόσα χρόνια δεν της έστειλα
καμιά είδησι...

ΣΩΤΗΡ.—Γιατί να το κάμης αυτό, Ίφιγένεια;
έπί νέλους αυτή είναι που σου έδωκε τη ζωή...
(Συλλογιζόμενος.) Έδωκε τη ζωή... σ' έτένα ώ!
έπρεπε να πέσω στα πόδια της και να της φιλήσω
τα χέρια... εύχαριστώντας την που σ' έγέννησε
για μέ.

ΙΦΙΓΕΝ.—Η μητέρα σου την νομίζει κακή γυ-
ναίκα... Η μητέρα σου τη νομίζει...

ΣΩΤΗΡ.—Άνοσιές!

ΙΦΙΓΕΝ.—Μιά μέρα... τότε που άρρεθωνισθή-
καμε... άκουσα το έλεγε μιάν γυναίκα της μητέρας
σου... ήμουν τυχαίως εκεί κοντά και το άκουσα...

ΣΩΤΗΡ.—Μή σε σκοτίζουν τα λόγια του κόσ-

